

INDIA I BRENNPUNKTET

AV WILLIAM GLAD

India er i dag Asias ledende nasjon, og som sådan omgis landet av en publisitet og oppmerksomhet som har et helt internasjonalt omfang. Jeg sikter her til Amerikas interesse ved de store kapitalanbringelser i landet, Russlands omtalte hjelpeaksjon (ennå uoffisielt) og Indias meklerrolle i internasjonale tvistesporsmål (Koreakrisen, Indonesiakrisen og Indias røst i rasediskrimineringen i Sør-Afrika). Det kan også være på sin plass her å nevne den norske stats hjelpeaksjon.

Etttersom India i dag er i støpeskjeen, og fordi man er klar over at den endelige utforming av dette kontinent vil komme til å øve en meget merkbar og betydningsfull innflytelse på den øvrige verden i den nærmeste framtid, er det helt naturlig at India i dag figurerer i verdensbegivenhetenes brennpunkt.

Med den rivende utvikling og med hurtige eksplosjonsartede overraskelsesmomenter som østen er så rik på, er det selvsagt umulig med sikkerhet å profetere om den endelige kurs denne verdensdel vil ta.

I det internasjonale samspill inntar India en meget forsiktig, man kan vel si: nøytral holdning. Det forsøker å styre klar av alle de ting som kan sette merkelappen på det som tilhørende en eller annen maktblokk, og forsøker heller å spille meklerens rolle i de mange delikate internasjonale tvistesporsmål.

Det nye India bygger i dag opp et diplomatkorps som de ikke behøver å skamme seg over, og i denne forbindelse kan nevnes: Mrs. Pandit (Nehrus søster), Mr. Krishna Mehnon og Sir Rau.

Indias ledende og innflytelsesrike menn som Rajagopalachari, Indias første generalguvernør etter frigjøringen, Shri Prakasa, første guvernør i Assam, deretter minister i sentralregjeringen i New Delhi

og nå guvernør i Madras, og Indias president Prasad med flere, med Pandit Nehru i spissen er våkne overfor den rolle landet kan komme til å spille i fremtiden, og med en framifrå evne til å kjenne på tidens og nasjonenes puls søker de å legge landets nasjonale og utenrikspolitiske kurs.

Den nasjonalpolitiske stilling.

Det indiske kongressparti: Dette er det herskende parti i India i dag. Partiet var det forhenværende britiske styrets bitreste motstander, og dets ledere gikk vekselvis inn og ut av de indiske fengsler på grunn av deres politiske overbevisning.

Det var derfor naturlig at dette parti samlet tilhengere fra alle samfunnslag, både politiske og religiøse, under slagordet: Et fritt og selvstendig India, og ut fra dette ble så det neste formet: Forlat India!

Siden Indias frigjøring har dette parti hatt makten i fem år, og meget har skjedd som ikke akkurat kan sies å ha forsterket tilliten til det.

Derfor var det heller ingen overraskelse da dette parti ved siste folkevalg som fant sted i fjor, ble alvorlig utfordret, ikke minst i sør (Madras, Travancore, Cochin og andre steder) hvor partiet mistet atskillige stemmer. Allikevel fikk de stort flertall og sitter også i denne valgperioden med makten.

Millioner av indere er ikke først og fremst interessert i hvordan utenrikspolitikken legges an, men de følger med argusøyne alt hva der skjer innenfor landets egne grenser.

Blir det bedre levevilkår? Høyere lønn? Mer mat? Utdannelse for barna? Blir det alvor av å bryte de indiske jordkongers århundrelange tyranni? Og hva vil regjeringen gjøre for å forbedre de fattige jordbrukeres kår?

Den indiske regjeringens økonomiske evne til å hjelpe i alle disse spørsmål synker proporsjonalt med de enorme utlegg til den indiske armé og forsvarret. Armeer holdes i beredskap, og den nære beliggenhet til China-Tibet-grensen med røde kinesiske garnisoner stasjonert på de mest strategiske punkter, er med å øke den militære spenning i India.

Den nåværende regjering har ingen lett oppgave.

Urstammefolkenes politiske parti — Adi Basi: Dette er i og for seg ikke noe helt nytt parti, men det har ført en nærmest forsiktig og tilbaketrukket tilværelse slik at det ikke har vært regnet for noe av større politisk viktighet. Etter frigjøringen har dette parti trådt fram på en meget dristig og kampglødende måte og møter opp med stor freidighet på den politiske arena, og høyrøstet fordrer det sin egen selvstyrte provins under navnet Jarkhand. Bemerkelsesverdig er det at dette lite påaktede parti ved siste valg fikk atskillige kandidater inn i provinsregjeringen i Bihar, og det fikk til og med noen kandidater inn i selve sentralregjeringen i New Delhi.

Hindu Maha Sabha: Dette parti må sies å være det nåværende styrets største motstander. Ved et rent tilfelle traff jeg sammen med dette partis øverse leder, en intelligent advokat fra Sør-India, på en reise fra Nagpur til Kalkutta. Jeg ble fortalt at dette parti har sine dype røtter i ortodoks hinduisme, og partiets hovedmål er å føre hele folket tilbake til disse urkilder. Skulle dette parti mot formodning komme til makten, vil misjonsarbeidet komme i store vansker — for ikke å si det ennå sterkere.

Kommunismen: Som et organisert politisk parti spiller kommunismen ennå ingen avgjørende rolle i de store masser, på tross av at dette parti er det nest største politiske parti i landet.

Men i India som i Burma driver dette parti et målbevisst og systematisk arbeid. Dets propaganda-apparat er organisatorisk sett et mesterstykke med utsendinger som brenner for sin sak, hvis tunger er som flammende ild, og en tro og pågåenhet som feier alt til side.

Det er klart at et slikt arbeid kan komme til å få alvorlige følger, ikke minst i et land med et slikt ulykkelig sosialt miljø som India, dersom det ikke kan stanses av en sterkere makt som går inn for å løse de mange sosiale problemer India lider under i dag.

I det strøk hvor den norske stats hjelpeaksjon skal settes inn (Travancore-Cochin distriktet) har kommunistene et kraftig tak. En tredjedel av befolkningen i Cochin er kristne. Ved en større bedrift dernede er 95 pct. av arbeiderne kommunister, og halvparten av disse er kristne — i og for seg et underlig fenomen. Kristus blir her fremstilt som en glødende kommunist, og bibeldeler og kristne

traktater danner på mange steder rammen om kjempestore bilder av Stalin.

Kommunismen har både en politisk, en økonomisk, en filosofisk og en ideologisk bakgrunn, og den kan derfor ofte virke både besnærende og fascinerende på mange. Den store fare er dog at den er fullstendig materialistisk i sitt vesen. Også i India forkynner den høyt og tydelig at det er kun materien og den iboende energi som er det eneste virkelige. Der finnes ingen Gud, ingen åndelige egen-skaper i religiøs betydning hos et menneske. Det finnes intet høyere, etisk og moralsk vesen for hvem mennesket er ansvarlig for sin livsførsel. All religion er overtro. Dermed blir denne retning vegrydderen for lovløsheten som kan føre inn i den reneste anarkisme.

I India er der kretser som er fullt oppmerksom på at hvor Gudløsheten er opphøyet som norm for menneskets livsførsel, kaster djevelen masken og ler, mens oppløsningen for alvor griper om seg. Det kommer til å bli en dramatisk kamp mellom kommunismens «Det er ingen Gud» og hinduismens «Jeg vet at Gud er» (som en gammel hindufilosof uttrykker det).

De sosiale forhold.

Helsetilstanden: India har i dag et folketall på om lag 360 millioner mennesker, og disse er fordelt på om lag 750 000 landsbyer og noen få store byer. Den gjennomsnittlige levealder er om lag 26 år. Hvert år dør det millioner av mennesker av forskjellige sykdommer og av sult. I 1945 døde om lag fem millioner i den store hungersnød. Tuberkulosen og spedalskheten sprer seg alarmerende. Ute i de brede masser av folket kan man neppe tale om noen hygiene, snarere tvert imot. Ofte er spørsmålet blitt reist: Hva er årsaken til all denne elendighet? Her må hinduismen ta en uhyggelig stor del av ansvaret.

Først har vi de tusener av nærmestprostituerte tempelkvinner som sprer veneriske sykdommer, tuberkulose og spedalskhet blant de tusener av pilegrimmer som besøker de forskjellige templer hvert år. Dernest har vi de hundrer, for ikke å si tusener, av peststinkende, grønnslimete tempeldammer og grumsete, hellige floder hvor syke og friske bader om hverandre, vasker sitt blodige tøy, skyller munnen

i det samme vann og til slutt drikker det, mens ekskrementer fra både mennesker og dyr flyter omkring, og for flodenes vedkommende også mer og mindre oppløste menneskelegemer. Systemet for smitteutbredelse er fullkomment.

Til å møte dette alvorlige problem har India i dag ifølge statistikken om lag 40 000 leger og 6 à 7000 registrerte sykepleiersker, men for legenes vedkommende er å bemerke at mens mer enn 90 pct. av befolkningen lever ute på landet, arbeider 90 pct. av legene i de store byer.

Utnyttelse av arbeidskraften: Innenfor industrien foregår det en utnyttelse av barnas arbeidskraft som er helt ansvarsløs. I de store garverier i Sør-India blir ofte barn under 12 år brukt til å stampe, eller til å trække opp og ned i de store syrebeholdere for å holde skinnene som skal garves, under syren. Hvert 15 minutt må de opp fra disse beholdere for å skylle av seg syren. Om de ikke gjør dette, trenger blodet seg fram gjennom porene, og huden flekkes av både på hender og føtter. Fabrikkløven forbyr barn under 12 år å arbeide her, men det er jo som kjent ingen vanskelighet med å legge på noen år. Disse barn har et slags akkordarbeid, men ledelsen bestemmer hvor meget de skal arbeide om dagen. Dersom de ikke greier det, blir det snaut med betalingen (hvis det blir noen betaling i det hele tatt). Her er utmerket grobunn for kommunismen.

Jordbruket: Tilstrekkelig med matvarer er jo det altoverskyggende spørsmål i India. Landet har 75 millioner «jordløse» landbruksarbeidere. Disse mennesker må utdannes i rasjonelt jordbruk, og i størst utstrekning gis egne bruk. Regjeringen har satt i gang et slikt jordbrukskurs ved Annamalai Universitet i Sør-India. Allahabad Agricultural Institute har fått en storslagen gave fra The Ford Foundation (USA) på 940 000 dollar.

Sentralregjeringen har sammen med The Technical Co-operation Administration of U.S.A. åpnet et program som går ut på å holde et fire ukers jordbrukskurs på 55 forskjellige steder i landet.

Men India er jo de store kontrasters land, og det har derfor også en helt annen side å vise fram. Jeg nevner her tre industriforetagender som har verdensry og som ledes av indere. Det første er *Birla*, det andre er *Dalmia* og det tredje er *Tata*. Disse blir kalt for den

«treenige kapital og industrimakt». De representerer flyselskap, sementindustri, jernbaner, miner, elektriske og kjemiske produkter, tekstiler, banker, aviser og enorme stålverker (Tata).

På tross av at slike ting finnes i India, er landet i stor nød, ikke fordi landet i og for seg er et lutfattig land, men fordi penger og verdier er gjemt bort i fyrstenes godser og skattkammere slik at det ikke kommer landet til gode. Altså på den ene side har vi penge- matadorene med en fantastisk rikdom, men på den annen side de store masser i en ubeskrivelig og rystende sosial nød.

Å hjelpe India inntil det selv finner en brukbar norm for samling og rettferdig fordeling av landets egne økonomiske ressurser, er ikke bare en humanistisk gestus overfor India, men et levende bevis for samhørigheten mellom de nasjoner som kjemper for både nasjonal og internasjonal forståelse, brorskap, fred og menneskerettigheter.

Kastevesenet: Dette er om lag 3000 år gammelt og omfatter 3000 forskjellige kaster. Riktignok er det slik at dette system med et penne- strøk i landets lovbok nå skulle høre fortiden til, men det svarer ikke til virkeligheten.

At kastevesenet i bokstav er opphevet er en ting, men den praktiske avskaffelse er noe helt annet. At det stadig hever seg flere røster for den praktiske avskaffelse av kastesystemet er helt riktig, og at de samme menneskers intensjoner er dirigert ut fra et idealistisk og humanistisk synspunkt er unektelig like riktig, men et system som må sies å være identisk med gammel ortodoks hinduisme, som har årtuseners gammel tradisjon bak seg og som er så dypt rotfestet og inngrodd i millioner av menneskers tenkning og sinn, forsvinner ikke like fort som man former en bestemmelse for systemets opp- hevelse og gir det lovs kraft.

Den nye tid med ideer og impulser fra andre land, sammen med kristendommens innflytelse, har nå begynt å slå sprekker hist og her i kastevesenets granittharde mur. Det er på høy tid at det står fram sterke menn som har moralsk mot til å ta konsekvensen av en fullstendig avskaffelse av kastevesenet og gi landet en ny basis for samhørighet og brorskap.

Skal India kunne samle og nyttiggjøre seg alle de ressurser som finnes i det indiske folks liv, og føre nasjonen fram til den leder-

plass den bør ha, så må kastevesenet i praksis brytes ned til grunnen. Men skjer det, da vil vi bli konfrontert med en helt ny situasjon. En sprengning innenfor det område hinduismen hersker, og hvor den har holdt sitt kvelertak på millioner av mennesker, vil føre med seg at en sterk støtte i folkets religiøse-sosiale liv vil falle. En pillar som folket kan falle tilbake på, *må* settes i stedet. Skal denne pillar bli kristendommen? Eller kommunismen?

Den indiske kirke.

I misjonslandene viste det seg allerede i slutten av forrige århundre bevegelser og tendenser som tilkjennega at det tradisjonelle kolonistytret var i ferd med å slå sprekker. I dette århundre og særlig etter den siste verdenskrig ble det helt klart at den hvite manns prestisje hadde fått et alvorlig knekk. Mange misjonsledere var klar over at en omlegging av arbeidet ville bli nødvendig, og men begynte så smått å forberede seg selv og de innfødte medarbeidere på at en slik omlegging ville legge større og større ansvar på de innfødte kristne, både hva selvstyret og de økonomiske forpliktelser angår. Tambaram-møtet i India kom til å stå som et symbol for denne selvstendigjørelse. Dette ble ennå mer aktuelt etter kommunistenes erobring av China, og man innså at før man beregner det, kan noe liknende skje både i Burma og India og andre steder i østen. Som ledd i det hele har man da fått kirkeforfatninger som skulle skape det formelle grunnlag for de selvstendige kirker.

Når det da gjelder talen om misjon og kirke der ute, må man først være helt klar over at en ny epoke er over oss. Misjonen som den ledende faktor skal mer og mer trekke seg tilbake, og de unge kirker skal selv overta de forskjellige funksjoner i kirkens liv. Misjonen er i dag i en omstillingsperiode, og mange mener at denne omstilling er av en slik art at man taler om «misjonen i krise».

Den voksende nasjonalisme merkes kraftig på det kristne arbeidsområde i India. Rasediskrimineringen i Sør-Afrika avslører den hvite manns hovmodsynd og kaster uheldige reflekser over den hvite misjonær blant andre fargete folk, ikke minst i India.

Den indiske kirke har ofte vært kritisert for sine mange svakheter, og for at den ikke er kommet lenger, men her burde man betenke

om ikke noen av disse svakheter er importvare fra vesten. Hjemmekirkens ramme er ofte blitt reproduisert, og satt inn i helt andre omgivelser, i et miljø hvor den ikke hørte hjemme. Stadig blir ønsket om frigjørelse fra enhver kontroll sterkere og sterkere. Flere og flere røster hever seg for «indianisering» av de unge kirker.

I den overhåndtagende sterke nasjonalistiske bølge som kirken berøres av, er det fare for at man kan tape av syne den ekumeniske idé. Mange er også redd for at den indiske kirke lett kan komme til å blande sammen «indianisering» og «hinduisering». Den første sikter på nasjonalfølelsen, den andre fører inn i synkretismen. På tross av religionsfrihet i landet kommer man ikke bort fra at India i dag er et Hindu-India.

Et stort problem for de unge kirker er å få Gud-kalte, dyktige ledere til å føre arbeidet framover. Man kan ikke se bort fra at det hersker en alvorlig mangel på innfødte ledere, og meget mer må settes inn på å utdanne skikkede mennesker som så hurtig som mulig kan overta ledelsen i alle kirkens arbeidsgrener.

Når det gjelder kirke-enhet, rettes ofte en sterk kritikk mot misjonen for at «splittelsen» har fulgt i dens spor, og de som var med ved Hannover-møtet i 1952, vil huske at det av en av østens representanter ble reist en kraftig kritikk angående denne formentlige eksportvare fra vest. Til dette er bare å bemerke at «splittelse» på ingen måte er et ukjent begrep i det land hvorfra kritikken er blitt reist.

Det finnes som kjent i Sør-India en forenet kirke. Denne representerer fire forskjellige konfesjoner, og mange mener at enheten er noe problematisk. Også den lutherske kirke blir kritisert for at den ikke går inn for denne «enhet». For den lutherske kirke er imidlertid denne enhetskirke ingen opplagt ting. I den sørindiske enhetskirke har man til eksempel den apostoliske suksisjon (det historiske episkopat). Den lutherske kirke i India stiller seg meget skeptisk til denne. Så har vi dåpsspørsmålet, nattverdsspørsmålet og andre ting som teller. Vel er det utlagt slik at hver kirke skal få beholde sin egenart, men det er mange og alvorlige betenkeligheter. Den lutherske kirke har sin egen federasjon.

Det fortjener å nevnes at flere av de unge kirker i India har tatt

opp misjonsvirksomhet. Den forente sørindiske kirke har sendt misjonærer til Burma. Den nordindiske kirke har sendt en misjonær til Øst-Afrika. Og den lutherske Ebenezer-kirke (Santalmisjonen) har hatt en av sine prester i Nepal. Han er død, men man håper at andre vil fylle den tomme plass.

Hva India skal bli i framtiden, avhenger av hvem som får makten i landet. Kristendommen har uanede muligheter, men det har også kommunismen. Kampen om Indias sjel er begynt for alvor. Hvem skal seire? Kristus eller kaos?

India er i dag i sannhet i begivenhetenes brennpunkt!